

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1te December 1880.

30te Aargang.

Halvaarskonferencen i Saltfostaden.

(Fra «Deseret News.»)

Halvaarskonferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tog sin Begyndelse i det store Tabernakel i Saltfostaden, Onsdagen den 8^e Oktober 1880, kl. 10 Formiddag.

Nærværende på Forhøjningen:
Af de de tolv Apostle: Præsident John Taylor samt Eldsterne Orson Pratt, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher.

Eldsterne Crastus Snow og Brigham Young vare fraværende, da de endnu ikke vare komme tilbage fra en Mission gjennem Arizona, New Mexiko etc.

Af Raadgiverne til de tolv Apostle: Daniel H. Wells.

Patriarken John Smith.

Af de første syv Præsidenter over de Halvfjærds: Joseph Young, Horace S. Eldredge, John Van Cott og W. W. Taylor.

Af de presiderende Bisshopper: Edward Hunter og Leonard W. Hardy.

Præsidentskabet for Salt Lake Stav-

af Zion samt andre Staver, foruden ledende Eldster fra alle Dele af Territoriet.

Konferencen blev holdt til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang: Mortals awake, with angels join.

Von af Raadgiver Daniel H. Wells

Koret sang: Sweet is the work, my God, my King.

Eldste Charles C. Rich var taknemmelig for Lejligheden vi havde at forsamle os til denne Konference. Det gav Lejlighed til at overtækte og døvse ved det evige Livs herlige Principer. Vi skulde ikke tillade os selv at blive sløve og ligegeydige for de Ting, som høre Guds Rige til, ved at stjænke for megen Opmærksomhed til denne Verdens forængelige og ubetydelige Sager. Vi

skulde berede os for Udførelsen af de Pligter og Ansvarligheder, som paahvoile os som Eldster i Israel, og for at kunne udføre disse Ting, maa vi være i Besiddelse af Guds Land, som alene kan dueliggiere os dertil. Vi burde iagttagte vores nærværende Pligter, saasom at

opbygge Templer, og bestrebe os for at blive forenede i vores timelige saa vel som vores aandelige Anliggender. Vi manglende endnu meget i at være fuldkomne, men vi skulle ikke formindstse vores Bestrebelses af den Marsag. Gud fordrer et stort Arbejde af vores Hænder, og fornedenst hans hellige Aands Hjælp og Bistand burde vi altid være villige til at vandre for ham paa en Maade, som kan være ham antagelig; thi der gives ingen Belsignelse, hverken timelig eller aandelig, som det er muligt for os at nyde, undtagen hvad der kommer fra hans gavnudde Haand. Han sluttede med at bede i den Herres Jesu Naun, at vi maatte vase vor Taknemmelighed til Herren ved en forsgtet Hengivenhed og Kjærlighed for hans Sag.

Eldste Lorenzo Snow talte om vort Sægtstabsforhold til Gud og de Forpligtelser, som paahvile os i at erholde det evige Evangeliums Lys til at vejlede os paa vor Vandring gjennem Livet. Det er ikke nødvendigt, at vi lade os fornærke i Sindet, thi vi have det hellige Præstedømme, og burde altid være vejledte af Guds Aand, som vil styrke og dueliggøre os til at tjene Herren paa en antagelig Maade, samt vase os paa det Nøjagtigste, hvad vi skulle gjøre og hvorledes vi skulle handle under alle Livets Omstændigheder, baade med Hensyn til vores timelige saa vel som aandelige Pligter. Han hentydede til den Erfaring, som Moses og Israels Børn gjennemgik, visende det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed i at styre og lede Folket i alle Ting, henlyrende til deres Lykhalighed i dette Liv, samt i at berede dem for den tilkommende Verdens Glæder og Herligheder. I den samme Hensigt var det hellige Præstedømme blevet giengivet i vores Dage, for at lede de Hellige her og føre dem

fremad paa Fuldkommenhedens Vej; og i Forhold til den Grad af Kundskab, som vi opnaa i denne Verden, samt i Forhold til vor Nettklassenhed og Trofasthed, vil vor Stilling blive paa den anden Side af Storet. Det hellige Præstedømme, som er giengivet i vores Dage, er netop det samme, som de hellige Guds Mænd i alle Tidsalbere have været udrustede med, for at kunne lede Folket i alle Ting, henlyrende til deres Sikkerhed, baade som Individer og Nationer; og i Forhold til Folkets Villighed til at handle i Overensstemmelse med de Raad og Instrukser, som gives af deres inspirerede Ledere, ville de stride fremad til Fuldkommenhed i de Love; vi have annammet, og saaledes blive beredte til at nyde Gylden af Guds Herlighed. Eldste Snow døvede ligeledes ved Nødvendigheden af praktisk Hellighed og at være fulde af Guds Kjærlighed Dag for Dag samt at vandre i Herrens Lys i dette Liv og ikke lade disse Ting bero for den tilkommende Verden.

Præsident John Taylor sagde, at vi vare mødte til sammen i Konference for at tale om samt overveje saadan Principer og Lærdomme, som ere af Vigtighed, ikke alene for os som et Folk, men for Folket i hele Verden. Disse Møder, i hvilke ledende Mænd fra alle Dele af Territoriet ere forsamlende, afholdes ikke for private eller egenyttige Hensigters Skyld, men for at berigte hvilkensomhelst Lærdom eller Handling, der ikke er i fuldkommen Harmoni med Guds Sind og Billie, og for at vi maa bestrebe os for at undervise og belære hverandre om ethvert Princip og enhver dydig og rettskaffen Handling, som er antagelig for Herrens Kasyn. De ere rene og opøjede Principer, som Gud har anbetroet os, ja, som tilhøre det evige Liv. Vi ere ansvarlige til Gud for Udspredelsen

af disse Principer iblandt Jordens Nationer. Hvor nødvendigt er det derfor ikke for os at være under den Almægtiges Bejleddning i alle Ting, og i vort praktiske Liv efterleve de Sandheder, som vi ere befalede at meddele Andre.

President Taylor følte sig i dette Øjeblik lidt upasselig, hvorfør han satte sig ned.

Ældste George D. Cannon sagde, at vi gjøre Fordring paa at modtage Aabenbaringer fra Gud, og vi skulle altid vejledes af hans hellige Land, for at vi maa kunne udføre de Pligter, som ere os paalagte, saa at vore Gjerninger kunne være antagelige for Herren. Han talte om deres behagelige Erfaring, som havde vist Lydighed til Evangeliets Ordinancer og Fordringer og som levede bestandig under den guddommelige Landes Indflydelse, som de annammede ved Haandspaalægelsen, hvilken stedse udpegede til dem den Vej, paa hvilken de skulle vandre, og ledte til det, som var velbehageligt for deres himmelske Fader. Saaledes vil den Herres Jesu Kristi ydmige Eftersolgere, efter at de have været indvirkede i Sekternes forvirrede Ideer, erkjende til deres undsigelige Glæde, at de til sidst have fundet en Sandhed, som er fri for al Urvished. Det var denne Erfaring, som glædede de Sidste-Dages Helliges Hjærter i disse Dale og hvorsomhelst de findes paa hele Jorden. Han glædede sig over, at saa mange havde forsamlet sig denne Morgen for at høre Guds Ord og blive underviste om det, der er beregnet paa at gavne og forene de Hellige.

Han sagde, at han paa intethom helst andet Sted, hvor han havde været, kunne finde et Folk, der var saa forenede og lykkelige, som hadde Uenighed, Processer og Strid i en saadan Grad eller som var saa lydige til gode Love og ædle Principper, som disse Dales Beboere. Han vidste, at dette var Guds Kirke og Nige.

Han vidste ligeledes, at Gud havde oprettet de Mænd, som nu stode som vores Ledere, og at Gud vilde formere dette Folk i Magt og Antal, indtil deres Indflydelse vilde blive følt iblandt alle Jordens Nationer, ikke til deres eget Gavn alene, men til Alles Bedste. Dette er et besynderligt Folk. Hvor findes der Noget, som kan sammenlignes med os? Her findes et Folk, som formedelst een fælles Bevæggrund er blevet indsamlet fra alle Nationer og Samfund, som tale næsten ethvert paa Jordens bekjent Sprøg og som have forskjellige nationale Ejendommeligheder og Skifte, boende til sammen i Fred og Enighed, under en og samme Landes Indflydelse. Hvilket et Skue at betragte! Der findes intet lignende paa hele Jordens Overflade. Det er kun nogle saa Nar siden, at Herren aabenbærede sin Billie til en ulærd Ingling og organiserede en Kirke med blot sex Medlemmer, men betragt denne Kirkes Omfang i Dag. Intet menneskeligt Væsen kunde udføre et saa stort og herligt Arbejde. Gud er dette Værks Ophavsmand, og han vil fuldbyrde sine Planer og Hensigter med Hensyn til de Hellige i de sidste Dage. Alt hvad vore Ærte nu beståne blev profeteret om af denne Kirkes Ledere for 50 Nar siden. Det, som endnu ikke er opfyldt af hvad de have profeteret, vil vijselig vorde opfyldt. Formedelst Sandhedens Magt vil Gud indsamle Menneskene fra alle Nationer; de ville flokkes til Zion i Tusindvis. Dette Værk vil gaa fremad, trods al den Modstand, som baade Mennesker og Negjeringer gjøre derimod. Profeter kunne blive dræbte og et uskyldigt Folk blive forfulgt, men Værket er usorgeligt og lader sig ikke tilintetgjøre. Tryder Eder deraf, I Sidste-Dages Hellige, thi store og herlige Ting vente Eder. Der findes Mange i vor Midte, som ere

blevne gamle og graahaarede i Guds Tjeneste, men naar de gaa bort, ville Andre komme frem i deres Sted, og alt hvad der er blevne profeteret angaaende de sidste Dages Herlighed, vil blive opfylt til det sidste Bogstav.

Præsident John Taylor sagde, at estersom Konferencen sandsynligvis vilde blive fortsat til den følgende Søndag, vilde den nu blive sluttet til i Morgen Kl. 10 Form., og der vilde saaledes gives Lejlighed om Eftermiddagen for Brødrene fra Landet at udføre deres timelige Forretninger i Staden. Han ønskede, at Sæderne paa den sydlige Side af Forhøjningen skulle forbeholdes Stavpræsidenterne og deres Raadgivere samt Medlemmerne af Højraadet, og at Sæderne paa Nordsiden skulle bemyttes af Biskopperne og deres Raadgivere. Præsident Taylor bemærkede, at som Folge af Overanstrengelse i Forbindelse med de mange Forretninger, han havde varetaget, følte han sig lidt upasselig medens han talte om Morgenens, men ellers var der Intet paaførde med ham.

Eldste W. Woodruff bekjendtgjorde, at en Forsamling af de unge Mænds og unge Damers gjensidige Uddannelsessforeninger vilde blive afholdt om Aftenen Kl. 7 i Assembly Hall.

Koret sang en Hymne.

Konferencen sluttedes til den følgende Dags Formiddag Kl. 10 med Taksigelse af Eldste L. John Nuttal.

Anden Dag.

Torsdag d. 7de Oktbr. Kl. 10 Form.

Koret sang: Come we that love the Lord.

Bøn af Eldste Franklin D. Richards.

Koret sang: Behold the mountain of the Lord.

Eldste Albert Carrington følte sig taknemmelig for det Privilegium, han

havde, at kunne nyde de uskatterlige Besignalser, som vor himmelske Fader vedbliver at udgyde over os fra Tid til anden. Herren fordrer af os, at vi skulle holde hans Besalinger, og for saa vidt vi iagttagte dem, er der ingen Besignelse, hverken af en timelig eller aandelig Beskaffenhed, som vil blive os nægtet. Dette Øpste blev givet dem, som først kom her til for at bebo dette udvalgte Land. Saa længe de holdt og iagttoe hans Besalinger, vare de velsignede og levede lykkelige i Landet, men naar de blevne ulydige og gik paa forbudne Stier, bleve de revisede og straffede, indtil de til sidst blevne aldeles bortsejede fra Jordens Overflade. Evangeliets rene Principer ere blevne aabenbarede til vor Frelse i disse vore Dage, og Evangeliets Prædiken iblandt Jordens Nationer har været et Middel til at indsamle et stort og talrigt Folk fra næsten enhver Del af Kloden, og Ingen behøver at tenke, at de ere blevne indsamlede her til for at tilfredsstille deres egne personlige Begjæringer eller for at vinde nogen timelig Fordel eller Anseelse, men midt i de Lidelsor og den Strid, som deres Antagelse af Evangeliets Principer havde paaført dem, ere de komme for at tjene Herren af deres ganse Hjerte, først og fremmest hørende at komme til Kundskab om hans Billie og dernæst sætte den i praktisk Udførelse i alle deres Livs Dage. Vi have været vejsledte ved Abenbaring lige fra den Tid, da Joseph Smith i hans Ungdom først modtog en Kundskab om Guds Billie. Og fra Menneskets første Tilværelses Dage af og igjennem alle efterfølgende Slechter, som alle de hellige Guds Profeter havde omtalet, udmarket Abenbaringsprincipet sig som et stort og fremragende Princip. Herren giver Linie paa Linie og Bud paa Bud til sine Børn, og Taleren kændte ingen anden Maade, hvorpaa Guds Børn kunde

vise Lydighed til hans Billie, end derved, at han aabenbarede denne sin Billie til sine Ejendomme og at disse derpaa gjorde den bekjent for Folket. Gud betrakter ikke Verden saaledes som vi gjøre. Vi vilde ganske naturligt velge de Vise og Mægtige i Verden til at fremme et saadant Værk, som dette, Gud nu har paabegyndt, men han valger de Sagtmødige, Ædtyrge og Ullerde til sine Ejendomme, og med dem vil han, ifolge hvad han har sagt, straffe Nationerne formedelst hans Aands Kraft. De, som ikke forstaa de Principer, vi have annammet, indrømme heredvilligt, at Abenbaringen, som blev givet Joseph i Begyndelsen, om at Gud vilde velge de Svage og Ullerde til at fremme hans Hensigter, er rigtig, thi de glemme ikke at beskynde os for, at vi ere et svagt og uwidende Folk, og tilstaa saaledes Sandheden af det, som Gud selv har tillændegivet; men dette at Mennescene betragte os i dette Lys, burde ikke forhindre os fra at søge efter Kundskab om det store Værk, som Gud vor Fader har paabegyndt, eller fra at berede os for de Velsignelser, som vente os ved Zions Forlyøsning. Vi maa arbejde for at udrydde alt det, som er nedværdigende, fra vor Midte, og leve i Overensstemmelse med en kjærlig og vis Faders Befalinger. Dog findes der Nogle, som synes at foretrakke deres egen hemmelige Billie og deres egen Fremgangsmaade i Overensstemmelse med deres egen Duelighed, Blindhed og Daarskab. Men det er de Sidste-Dages Helliges Pligt at være vejledte ved Abenbaring fra Gud, for at de kunne overvinde Verden og det onde og arve de Rettsærdiges Herlighed.

Eldste Wilford Woodruff sagde, at Enhver, som gjør Forsøg paa at tale til Guds Hellige, maa være i Besiddelse af Guds Aand, for at kunne gjøre dette paa den rette Maade. Lige siden Verdens

Begyndelse har den Almægtige opholdt sine Ejendomme ved at opfylde de Ord, de have ytret; lige meget paa hvilken Dag eller Tidsalder, de end have levet, saa vare de dog ansvarlige for Gud for Forkyndelsen af det Budskab, som de vare udsendte med; og uagtet det ved mange Tilfælde kostede dem Livet, saa vare de, fordi de havde annammet Præstedommet, under de største Forpligtelser til Gud og Folket; de maatte gjøre deres Pligt og overlade Folgerne i Herrenes Haand. Han talte derpaa om Profeten Joseph Smith, som Gud havde oprejst, kaldet og ordineret til at lægge Grundvorden til dette store Sidste-Dages Værk og som ordinerede Apostle samt ordnede enhver Gren af det hellige Præstedomme. Han henvendte sig derpaa til de Tilstedeværende som en Slægt af Apostle og Eldster og sagde, at ingen anden Slægt havde nogensinde nydt saadanne Privilegier eller været under saadanne Forpligtelser. Vi ville blive holdte ansvarlige for vor Udgørelse af al den Magt og Myndighed, som os er paalagt, og dersom vi kunde se os selv, som Gud ser os, dersom Forhænget kunde blot blive løftet for at vise os vor sande Stilling, hvor forskellige vilde da ikke mange af os handle fra hvad vi nu gjør i Henseende til de Ting, som høre Gud til. Han hentydede til de halvtredindstyve tusinde Millioner Menneskers Aander hinsides Sløret, som i saa mange Aar have været indesluttede i Fængsel, og Joseph Smith, som holder Nøglerne til denne Husholdning, var den Første, der aabnede deres Fængsels Dør for dem, for mange Tidsaldere, og som prædikede Frelsens Evangelium til dem. Vi maa bygge vores Templer og udføre Evangeliets Ordinancer for vores Øde, som ere hensøvede uden Kundskab om Evangeliet. Dette er en af vores vigtigste Ansvarligheder. Lad os tage fat og bygge

Templer, betale vor Tiende, holde vore Bønner og ikke sjænke saa megen Opmærksomhed til Erhvervelsen af denne Verdens Rigdomme. „Hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige“. De Fattige kunne arbejde for deres Brød og efterleve deres Religion, medens de Rige blive indvirkede i denne Verdens Bekymringer. Han ønskede ikke at kaste nogen Skygge paa de Rige, hverken i ellers udenfor Kirken, thi Herren havde til Hensigt at gjøre os til et rigt Folk, men vi maa anvende det, som Herren anbefor os, paa en viis og god Maade. Vi ville blive holdte ansvarlige, ikke alene for hvorledes vi anvende vore timelige Midler, men for enhver anden Gave, Gud har velsignet os med. Intet andet Folk i denne vor Tid kan gaa ud til Jordens Nationer og opfordre dem til at tro, onvendte sig og lade sig døbe til deres Synders Forladelse, og til samme Tid love dem den Helligaands Gave, om de gjøre dette; men ved disse Midler ere de 150,000, som bo i disse Bjergegne, blevne indsamlede. Gud har inspireret sine Tjenere og udsendt dem med dette Budskab samtidt staaret dem bi med sin Landes Kraft, og kun ved denne Kraft kunne vi opbygge hans Rige; han bad i Jesu Kristi Navn, at vi maatte blive i Stand til at gjøre dette.

Koret sang en Hymne.

Konferencen slutedes til Kl. 2 Eftermiddag med Bøn af Eldste Orson Pratt.

Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: Softly beams the sacred morning.

Bøn af Eldste Joseph F. Smith.

Koret sang: Hark, listen to the trumpeters.

Eldste Geo. D. Cannon oplæste de statistiske Rapporter fra alle Zions Staver for Halvaaret, endende den 15de Septbr.

Eldste J. D. T. McAllister sagde, at det var to Aar siden han overværede nogen Konference i denne Stad. De fleste af de Tilstedeværende ere Sidste-Dages Hellige og have gjort Paat med Gud og hverandre. Vi ere tilbøjelige til at ville betragte vore Ledere med et forstående Blit, og vi forvente næsten at se Fuldkommunehed hos dem. Hvad ville vi tenke, dersom vi saae Apostlene gaa ind i Driftekusene og mynde berusende Drifte; ville vi ikke blive forbausede? Og dog findes der Mænd iblandt os, som gjøre dette, ja endog Mænd, som bære det hellige Præstesomme og hvis Exempel burde være følgeverdig. Der var en Tid, da man næsten aldrig hørte Nogen tage Guds Navn forsængelig i denne Stad, og Saadaerne, som gjorde sig styrkede i Guds bespottelse, blevne snart bragte i Fredsdommerens Hænder. Sabbatsdagen burde ihukommes og vi skalde lære vore Børn at helligholde den. De Fornøjelser, som vare tilladte for vore unge Folk, og i Særdeleshed Dans, burde være under Guds Tjeneres umiddelbare Opsyn, i Overensstemmelse med de Instruksioner, som det af President John Taylor udstedte Cirkulære indeholdt. Tiendedelen burde holdes af alle de Hellige, og Enhver burde betale sin Tiende i rette Tid og ikke udsette Betalingen deraf til d. 31te Decbr., thi det er en daglig, ugentlig eller maanedlig Pligt, alt efter de forskellige Individuers Omstændigheder. Gaver til de Fattige og for andre øde Øjemed burde heller ikke forglemmes, da dette ogsaa er en af Evangelietz Fordringer, og det betaler sig ikke, at betragte denne Pligt med Ligegyldighed eller forsvimme den. Det er vor Pligt at bede for og op holde Guds Tjenere, som i saa mange Aar have baaret Dagens Byrde og Hede. Vi skalde ikke alene læse og studere Bibelen, Mormons Bog og andre gode

Bøger, men vi skulle beslutte os paa at leve et lykkeligt Liv, og dersom Medlemmerne af en Familie vilde leve, som Guds Ejendomme og Børn burde leve, hvilken et yndigt Hjem vilde ikke en saadan Familie fremvise! Der ligger et stort Arbejde foran os, ikke alene for os selv, men ogsaa for vores Døde. Vi kunneaabne Døren til deres Frelse ved at udføre Evangeliets Ordinancer for dem. Vi skrive vor Livshistorie ved at betale vor Tiente og ved at varetage andre Ting, forbundne med de Pligter og Ansvarligheder, som paahvile os. Bøgerne, som holdes i Himmelten, ville stemme overens med dem, der holdes her paa Jorden. Vor Religion er af en saadan Bestaffenhed, at den lykkeliggjør os under alle Livets Omstændigheder; ethvert Barn, som er anbetroet os og som vi opdrage paa den rette Maade, er som en Stjerne i den Krone, vi forvente at bære om en liden Tid. Vi skulle prøve paa at berolige os selv om at holde Guds Besalinger. Vi burde iagttagte Bisdomsordet ifølge Raunden og Meningen deraf, thi det har en meget stor Betydning i Bindelse med alle vort Livs Handlinger, og vi burde lade os vejlede deraf.

Han omtalte det store Arbejde, som var blevet udført i St. George Tempel.

Mange paaførsne de Belsignelser, som kunne erhødes der, medens Andre igjen synes at bryde sig meget lidt om dem. Over 182,000 Ordinancer havde været udførte i dette Tempel siden det først blev aabnet. Han gjorde ligeledes nogle faa opmuntrende Bemærkninger med Hensyn til Daab for de Døde og afgav følgende Statistik over de Ordinancer, som havde været udførte i St. George Tempel fra dets Indvielse til Jimi 1880: Daab for de Døde 99,523; Begavelser for de Døde 41,791; Ordinationer for de Døde 14,255; Børn beseglede til Forældre 1,314.

Han sagde, at et betydeligt Antal af de Hellige i Syden levede i den Forenede Orden, i Overensstemmelse med hvad der er nedstrevet i Lærdommens og Pagtens Bog, idet Hver og En nøjagtig underkaster sig Loven om Husholdning (Stewardship), og Alting holdes rent og ordentlig. Han roste Folket, som boede i Orderville, og befrev deres forenede og lykkelige Tilstand sanit nedbad Guds Belsignelse over alle de Hellige.

Koret sang Hymnen: The Lord will comfort Zion.

Konferencen sluttedes med Bøn af Eldeste Moses Thatcher til den følgende Dags Formiddag Kl. 10.

(Forts.)

Ei mildt Svar kan asvende Brede; men et fortrædeligt Ord gjør, at Brede opstiger. De Bises Tunge giver god Kundstab, men Daarerens Mund udgyder Daarlighed. Herrens Øyne ere allestedts, som beskue Onde og Gode. Tungens Lægedom er Livsens Træ, men naar der er et forvendt Basen i den, da er det, som naar Noget sønderbrydes af Vejr. En Daare foragter sin Faders Tugtelse, men den, som bevarer Straffen, handler snildeligen. I en Retfærdigs Hus er meget Gods, men der er Forstyrrelse i en Ugadeligs Indkomme. De Bises Læber skulle udstryg Kundstab; men Daarerernes Hjerte er ikke saa. De Ugadeliges Offer er Herren en Vederstyggelighed; men de Oprigtiges Bøn ere hans Belbehagelighed. De Ugadeliges Vej er Herren en Vederstyggelighed; men den, som efterjager Retfærdighed, elsker han. Tugt er ond for den, som forlader en Sti; den, som hader Straf, skal dø.

Salomon (Ord. 15, 1—10.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Forandringen i Zion.

Rapporten fra den i Saltsjøstaden den 6te Oktober og fire efterfølgende Dage afholdte Konference, som vi begyndte i Stjernen's nærværende Nummer, er af stor Interesse for de Sidste-Dages Hellige, paa Grund af de gode Underretninger, den indeholder, og i Særlighed for de Forandringer, som vedtages med Hensyn til Kirkens højeste Præstesymme i Zion.

Under denne Konference blev det første Præsidentskab omorganiseret for anden Gang siden Profeten Joseph Smiths Død. Eldste John Taylor blev antaget og op holdt som Profet, Seer og Abenbarer saunt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden, med Eldste George Q. Cannon til første Raadgiver og Eldste Joseph F. Smith til anden Raadgiver i det første Præsidentskab. Denne Organisation gjorde andre Forandringer nødvendige, af hvilke nogle foretages strax i Konferencen. Eldste Wilford Woodruff blev foreslaet og op holdt som Præsident for de tolv Apostle. Eldsterne Francis Marion Lyman og John Henry Smith blev foreslaede til Apostle i de Tolv's Raad, til at fylde to af de ledige Pladser, som indraf ved at vælge Medlemmer af de Tolv's Kvorum til at danne et Første Præsidentskab. Disse Forandringer blev i tilhørlig Orden antagne og understøttede af ethvert Kvorum af Præstesymmet og tilsidst af hele Menigheden, både Mænd og Kvinder. De Hellige i disse Lande ville uden Twivl glæde sig med os i disse Forhandlinger af Generalkonferencen og i Valget af saadan trofaste og erfarene Mænd til at indtage den højeste ledende Stilling i Guds Kirke. Vi ere personlig bekendte med disse Brødre, som nu udgør Kirkens Første Præsidentskab, og ligeledes med ham, som er indsat til Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og deres Navne ere bekendte iblandt de Hellige i hele Verden. De behøve ingen Anbefaling. Deres Arbejde og Virksomhed ligger udfoldet for os, og Gud har anerkjendt deres Retskaffenhed, under deres tidligere Virksomhed for hans Sags Fremme, ved nu at aubetro dem de vigtigste og mest ansvarsfulde Stillinger, som hans Ejendomme nogensinde have været kaldede til at indtage.

Eldsterne Lyman og Smith, som nu regnes blandt de tolv Apostle, ere begge Sønner af Apostle; den førstnevnte er nemlig en Søn af Anna M. Lyman og den sidstnevnte af afdøde Præsident George A. Smith. Disse Brødre ere ogsaa godt kendte af de Sidste-Dages Helliges Samfund, og vi forene os med Kirken i Zion i at bifalde og understøtte de vedtagne Forandringer og i at op holde Brødrene i de forskjellige Stillinger, som de formedelst Guds alvise Forsyn ere blevne kaldede til at indtage.

Til de Hellige i denne Mission sige vi: Vær aarvaagne i Øsu og var lydige til Præstesymmet Raad; oploft Eders Hjærter i mægtig Øsu for det Første Præsidentskab og de Tolv, og sog ved sand og oprigtig Agtpaagivenhed til deres

Raad at opnaa en Belpning af evig Lyksalighed, naar Faderen skal udvælge sine Egne og belpne Enhver efter sine Gjerninger.

Præs. Albert Carringtons Hilsen.

(Fra «Millennial Star.»)

Eftelige Eldster og Hellige! Den 6te ds. landede jeg for femte Gang i Liverpool for at overtage Bestyrelsen af den europæiske Mission. Eldste William Budge havde ifølge Tilladelse fra Kirkens Præsidentstab forladt nævnte Stad paa sin Hjemrejse til Utah nogle Timer førend min Ankomst, og den Fornejelse og Gavn, som selv en kort Sammenkomst kunde have givet, gif altsaa tabt for os. Han havde imidlertid givet Eldste Charles W. Stayner, som han bestillede til at arbejde paa Stjernen samt til midlertidig at bestyre Missionen, sine Ideer tilhørende med Hensyn til saadanne Sager, som krævede Opmarkomhed lige strax, og disse Ideer have allerede været os til stor Gavn, i Sørdeleshed ved at anvise de med os ankommende Eldster deres Arbejdsmarker, og vi forvente at de ville blive os til videre Nutte i Fremtiden.

Nagtet vi gjennem Stjernen hele Tiden er bleven temmelig godt underrettet med Hensyn til den almindelige Fremgang, som Herrens store Sidste-Dages Værk har gjort i disse Lande, siden vi forlod denne Stad den 30te Maj 1877, saa kunde vi dog ikke paa denne Maade blive fortrolig med den Aand, Tro og Midkærhed, som besjæler alle Utah-Eldsterne, der nu arbejde i denne Del af Bingsaarden. At hørende dette er meget nødvendigt, for at vi med det først mulige Held kunne udføre vort Arbejde, og vort Haab er, vi maa blive velsignet med at komme til Kundstab derom snarest muligt.

Det er meget tilfredsstillende at høre, at denne Mission under Præsident Budges Bestyrelse har været i en saa trivelig Forfatning, idet mindste i aandelig Henseende, og vi haabe, at alle, baade Embedsmænd og Medlemmer, ville formedelst deres Midkærhed til gode Gjerninger tiltage i Tro saaledes, at det maa behage Herren at styre vor Virksomhed til Udførelsen af meget Godt for hans Hellige, de Oprigtige af Hjærtet og alle vore Medmennester.

Bedende, at Herren vil inspirere os alle med en rig Fylde af hans Aand, saa at vi maa udføre alle vore Pligter og hele vor Gjerning til hans Velbehag, forbliver jeg

Eders Broder i Evangeliet,
Albert Carrington.

Alle Breve og Forretningsager vedgaaende den europæiske Mission tilstilles for Fremtiden Hr. Albert Carrington, 42 Islington, Liverpool, England.

Correspondance.

Kjøbenhavn, d. 16de Novbr. 1880.
Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Jeg vil skride til at give Dem en fortællt Veretning om min Missionsvirksomhed i Løbet af de sidste 13 Maaneder. Ifølge min Bestikkelse rejste jeg i Oktober Maaned f. A. til mit Fjodeland, Tyskland, og begyndte først at prædike Evangeliet i min Fjodegn (Rambo i Nærheden af Schwerin, Mecklenburg) hvor jeg afholdt adskillige Førsamlinger og døbte En. Herover blev imidlertid en Del af Folket ophidset imod mig og mældte mig til Politiet, hvilket havde til Følge, at jeg maatte tilbringe 48 Timer i Fængsel. I Marts Maaned 1880 rejste jeg til Narhns, hvor jeg op holdt mig en Maanedstid og overværede Føraarskonferencen, som afholdtes dersteds d. 24de og 25de April; her blev jeg bestillet til at begynde en Missionsvirksomhed i Slesvig-Holsten, hvor der den Gang fandtes kun to Familier, som tilhørte vort Samfund. I Begyndelsen af Maj Maaned ankom jeg til Kiel, hvor jeg strax lejede mig et Værelse og bad Politiet om Til-ladelse til at afholde Førsamlinger. Da dette ikke blev mig tilstedt, begyndte jeg min Virksomhed med at gaa fra Hus til Hus for at tale med Folket privat, samt benyttede flere Lejligheder til at bære mit Bidnesbyrd for Saadanne, som jeg kunde træffe paa Landevejene, Torvene, ved Havnene eller paa andre Steder. Jeg fandt Flere, som troede mit Bidnesbyrd, og først i Juni Maaned havde jeg den Glæde at døbe de første fire Personer i Kiel. Imidlertid stiftede jeg Be-kendtskab med en anset og temmelig selvstændig Borger ved Navn Frederik Max Dahler, som indbød mig til at

komme og bo hos ham. Dette Tilbud modtog jeg naturligvis med Glæde og fort derefter døbte jeg ham tillige med hele hans Familie. Denne Broder har hele Tiden siden været til stor Gavn og Nutte for Evangeliets videre Udbredelse i Kiel og Omegn, thi ikke alene har han været overordentlig gjæstfri mod mig og Broder Göthe, som i August Maaned blev sendt over fra Sverige for at hjælpe mig, men har selv lagt den største Rid-kskab for Dagen i at tale om Evangeliet for Alle, som ere komne i hans Hns. Jeg fortsatte uafbrudt min Virksomhed i Kiel for et Par Maaneder og døbte ialt omtrent 20 Personer. Da dette kom til Øvrighedens Kundskab, blev jeg, uagtet der er Religionsfrihed i Lan-det, indstævnet for den offentlige Politiret, hvor man gav mig adskillige Spørgs-maal angaaende hvem jeg var, hvad jeg var kommen for osv. Jeg svarede dem ligefrem, at jeg var Missionær fra de Sidste-Dages Helliges Samfund i Utah og var kommen for at prædike Jesu Kristi Evangelium. Staatsrath Lorenzen fandt imidlertid for godt at tilstrive Præsidenten for Provinjen Slesvig-Holsten, at jeg var til Byrde og Besvar for Folket i Kiel, samt misrepræsenterede og løj om mig paa andre Maader, hvilket havde til Følge, at der fra Provin-spresidenten indløb Skrivelse om, at jeg skulle landsforvises. Jeg blev følgelig anden Gang ordret op paa Politikamme-ret, hvor man nu betydede mig, at jeg maatte forlade Landet inden to Dages Førloeb. Da jeg vidste, jeg Intet havde gjort, hvormed man med Nette kunde tvinge mig til at forlade Landet, efterkom jeg ikke denne uretfærdige Befaling, hvis-aarsag jeg et Par Dage senere blev be-

lagt med Arrest, og efter at jeg havde været fængslet t to Dage blev jeg under Bagt transporteret over Grænsen til Hamborg, hvor man slap mig løs. Dette stede i Slutningen af Juli Maaned. Jeg forblev kun et Par Dage i nævnte Stad, hvorpaa jeg rejste direkte tilbage til Kiel og fortsatte min Missionssvirkomhed i Stilhed for fire eller fem Dage, i Øpbet af hvilke syv eller otte Personer blevne døbte. Autoriteterne siktede til sidst Underretning om min Tilbagekomst og efter at de forgjæves havde søgt efter mig med 35 Politibetjente, lykkedes det dem omisider at få mig sat, og jeg blev selvfølgelig strax sat i Arrest igjen. Jeg sad nu fængslet i 17 Dage, hvorpaa jeg anden Gang blev transporteret til Hamborg med det Løfte, at hvis jeg kom igjen tredie Gang, vilde man sende mig til Amerika. Da jeg ikke ansaa det for Visdom at gaa tilbage lige strax under disse Omstændigheder, begyndte jeg at udbrede Evangeliet i Hamborg ved at gaa fra Hus til Hus. Jeg tilbragte en Uges Tid i denne Stad, stiftede Bekendtskab med flere gode og oprigtige Mennesker og døbte Fire i Altona. Midlertid blev jeg inddadt til at overvære Konference-mødet i København, og jeg begav mig strax paa Rejsen der til. Da jeg længtes efter en Lejlighed til at besøge de Hellige i Kiel, besluttede jeg at tage denne Vej, og det lykkedes mig ogsaa i forklædt Tilstand at forlade Færøbane-stationen dersteds uden at blive gjenkendt, og jeg tilbragte nu nogle saa Dage paa en sørdeles behagelig Maade i de Helliges Selstak. Alt vilde formodentlig have gaaet heldigt, dersom jeg ikke var blevne forraadt i Politiets Hænder af Nogle, som havde foregivet at være vore Venner. Saasart Myndighederne sik at vide, at

jeg var i Byen, blev jeg paany arresteret og måtte derpaa tilbringe 38 Dage i Fangenskab. Denne Tid tilbragte jeg paa en efter Omstændighederne behagelig Maade med at læse, synde og bede. Herren trøstede mig i mine enlige Timer og gav mig den indre Rø og Tilsfredshed, som altid følge dem, der lide for Jesu Biduesbyrds Skyld. Medens jeg sad i Fængsel havde jeg Lejlighed til at tale med flere højstaende Personer i Samfundet, til hvem jeg forklarede, hvor uretfærdigt og ulovligt jeg blev behandlet; men fordi den Enne frygtede for den Andre, turde de ikke tage mig i Forsvar. Jeg havde ligesledes Lejlighed til at prædike Evangeliet for Fangevogteren og Andre. Den 11te Novbr. blev jeg endelig sat paa fri Fod, uden at man var villig til at erkende mig for uskyldig eller paa den anden Side bevise, at jeg havde overtrædt nogen af Landets Love, hvilket jeg opfordrede dem til at gjøre. Jeg begav mig saa efter paa Rejsen til København, hvor jeg ankom d. 13de ds. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg har følt mig glad og lykkelig under alt hvad jeg har gjennemgaaet. Jeg veed jeg har lidt for en retfærdig Sag og er overbevist om, at det Hele vil tjene til Herrens Verks Fremme i Tyskland. Der findes nu omtrent 45 Hellige i Kiel og Omegn, og Udsigterne for Fremtiden ere meget lovende. Om faa Dage agter jeg at rejse tilbage til Hamborg for der at fortsætte min Virksomhed.

Maa Herren fremdeles velsigne os alle i vores forenede Bestrebelser for at fremme hans Gjerning i disse Lande, beder

Deres Broder i Kristo,

Ludvig Suhre,

Konferencemøde.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes d. 30te og 31te Oktober. Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: N. WilhelmSEN, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew JENSON, Medhjælper paa Kontoret i København, Christen JENSEN, Konferencens Præsident, Simon Christensen, Præsident for Alalborg Konference, samt Eldsterne Hans Madsen, Jens S. Jensen og L. Nielsen.

Lørdag d. 30te, Aften Kl. 8.

Efter Sang og Øvn erklærede Præs. C. Jensen Konferencen for aabnet og gav Lejlighed for Forstanderne at afgive deres Rapporter, af hvilke fremgik, at Herren havde kronet Eldsternes nidskjære Bestræbelser med Held siden sidst afholdte Konferencemøde; et betydeligt Antal havde annammet Evangeliet, og Udsigterne for Fremtiden vare gode; de Hellige i Almindelighed havde det godt, og de fleste af dem bestrafte sig for at efterleve deres hellige Religion efter bedste Evne.

Præs. C. Jensen stadsfæstede Forstandernes Rapporter, udtalte sin Tilfredshed med Brødrene, som arbejdede under hans Ledelse, og opmuntrede de Hellige til at følge deres gode Exempel.

Eldsterne L. Nielsen og Andrew Jensen benyttede det øvrige af Tiden med at tale om Evangeliets Principer og besørge de Hellige om deres Pligter.

Søndag d. 31te, Kl. 10 Form.

Præs. C. Jensen oplæste den statistiske Rapport over hele Konferencen, hvilken udviste, at 138 Personer vare blevne indlemmede i Menigheden ved Daab siden sidste Konferencemøde; af disse vare over 30 i Holsten. Neginstabsrapporten oplæstes dernæst, hvoraf fremgik, at Konferencens finanzielle Anliggender

vare i den bedste Orden. Sex Missionærer bleve kaldte til at arbejde i de forskellige Grene gjennem Vinterens løb og 23 Brødre valgtes til Søndagsmissionærer. Eldste Ola Göthe blev bestykket til Forstander i Slesvig-Holsten, hvor en Gren samtidig blev oprettet. Broder L. Suhrke, som for Evangeliets Skyld sad fengslet i Kiel for tredie Gang, efter at han to Gange i Forvejen var blevet landsforvist, blev bestykket til at arbejde som Missionær i Hamborg, naar han efter kom paa fri Fod.

Eldste Hans Madsen roste de Hellige for deres Willighed til at betale Eiende og deres Ridtjærhed i at opfylde deres Pligter i de fleste Tilfælde; han talte ogsaa om Nødvendigheden af Omvendelse fra Synd, thi Intet, som er syndigt, kan bo i Guds Nærvarelse.

Præs. N. WilhelmSEN glædte sig over Konferencens gode Tilstand samt over Brødrene Virkelyst og gode Følelser; han formanedede dem til ikke at forglemme at give Gud Æren, thi det var formedelst hans Belsignelser, at deres Bestræbelser kroedes med Held. Menskene ønske at hindre dette Værk i dets Fremgang, men man kunde lige saa gjerne prøve paa at standse Solen i dens Bane; thi dette var Guds Værk og vilde rulle frem indtil det triumferer over hele Jord, han opmuntrede de Hellige til Glid og Trofasthed.

Estermiddag Kl. 2.

Præs. Jensen foreslog Kirkeus Autoriteter til Opholdelse, og Missionærerne blevne bestykkede til deres forskellige Arbejdsmarker; alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Præs. S. Christensen sagde, at mange

gode Raad og Lærdomme vare allerede givne i denne Konference. Mange af vore Venner forde af os som et Følge, at vi skulle leve et renere og dydigere Liv end de, og dette have de Ret til at forvente, thi vi havde anmælt Evangeliet i dets Renhed og gjorde Fordring paa at have den sande Lære; han vidnede om, at Gud i vores Dage havde aabenbaret sin Billie til Jorden, samt udviklede flere af Evangeliets første Principer.

Eldste Jens J. Jensen gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Enighed blandt de Hellige og henviste til Frelserens Ord: „Uden Jesu ere Et, ere Jes ikke mine.“

Praes. C. Jensen takkede Forsamlingen for den Opmærksomhed den havde stjælet de forskellige Taler. Han kunde seje sit Vidnesbyrd til det, som allerede var givet, da han havde fuldkommen Bisped om Sandheden af disse Ting.

Aften Kl. 7.

Praes. N. Wilhelmsen og Eldste Andrew Jensen benyttede omrent hele Tiden; deres Taler vare særlig rettede til de Fremmede, for hvem de med stor Tydelighed fremsatte Evangeliets første Principer, og vidnede med kraftige og overbevisende Ord om Evangeliets Gengivelse til Jorden, samt om Nødvendigheden af at vise Lydighed til Herrens Bud og Love. De opnumrede de Hellige til at være ydmige og sagtmødige og fulde af Kjærlighed og Overbærenhed med hverandre. Nedbad Herrens Besignelser over de Førsamlede.

Praes. C. Jensen sagde, at alt Godt

kommer fra Gud, og de Hellige burde være taknemmelige for de mange ypperlige Raad og Lærdomme, som de havde erholdt gennem denne Konference, som nu sluttedes til ubestemt Tid med Tak-sigelse af Praes. N. Wilhelmsen.

Et Præstedomsmøde afholdtes Mandag Formidag, i hvilket Praes. N. Wilhelmsen og de andre Zionsbrødre gave mange Raad og Instruktioner til Veiledning for Missionærerne og de øvrige forsamlede Brødre.

Om Aftenen Kl. 7 afholdt Marhus Grens kvindelige Hjælpeforening et Møde, hvor der blev afgiven Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Brødrene Simon Christensen, Hans Madsen, og N. Wilhelmsen udtalte deres Glæde over Søstrenes Arbejde, gav dem mange faderlige Raad og Lærdomme og opnumrede dem til at fortsætte deres velsignelsesrige Virksomhed.

Denne Hjælpeforening bestaar af 50 Medlemmer og har 10 Lædere, som i det forløbne Halvaar havde besøgt 368 Familier og solgt 200 Smaaafritter. Foreningen havde i samme Tidsrum afholdt 18 Førsamlinger, og havdesiden dens Oprettelse, d. 11te Februar 1880, modtaget ved frivillige Bidrag af dens Medlemmer om trent 50 Krone, hvorfra over 10 Kr. var blevet anvendt i velgjørende Djemed og 5 Kr. brugt til Bøger. Kassebeholdningen var altsaa 35 Kr. Foruden dette indkom der d. 29de Marts, ifølge speciel Opsordring, en Sum af 24 Kr., som ogsaa blev brugt i velgjørende Djemed.

C. Christoffersen
Skriver i Konferencen.

Hvo, som forbarner sig over den Kinge, laaner Herren, og han skal betale ham hans Belgjerning . . . Adlyd Raad og tag imod Tugt, at Du kan blive viis paa det Sidste. Salomon (Ord. 19, 17. 20.)

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Eldste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 14.)

Disciple Nephi.

Denne Nephi var lig hans berømte Fader en Mand, der i sin Tid udmarkede sig som den ledende Mand iblandt sit Folk. Førend den korsfæstede Frelser besøgte Nephiterne, var Nephi deres Højrepliester og Profet. Da Messias kom til dem og valgte tolv Disciple til at være færdeles Bidner om hans Navn og Hærlighed, var han den Første, som han kaldte, og til ham i Særdeleshed rettede Frelseren ved forstillelige Lejligheder sine Ord og Undervisninger. Det kunde man ikke slet ikke være upassende at kalde Nephi den vestlige Verdens Petrus; hans Stilling i den nephitiske Kirke svarede til den Stilling, Petrus indtog i Kirken paa den østlige Halvkugle; han besad Petri Tro, Kraft og Midkærhed, nogen vi ikke finder det berettet noget steds, at han var ulejligt med denne Apostels Svagheder. Men Herren, som gjør alle Ting vel, kaldte begge Mænd til de høje Stillinger, som de saa hæderlig og duelig syldte, og han begit sikkert ikke nogen Fejtagelse ved Valget af sine Mænd.

Kort førend vor Frelsers Fødsel modtog Nephi hans Folks Optegnelser tillige med de andre medfølgende hellige Ting fra sin Fader, med strenge Formaninger om at tage vel Vare paa dem. Fra den Tid af blev den ældre Nephi ikke set af nogen Dødelig, hvorfor hans Søn indtog hans Plads som Jehovas Repræsentant blandt Indbyggerne paa det vestlige Kontinent.

Six hundrede Aar vare nu forløbne siden Lehi og hans Ledsgagere forlod Jerusalem. Tiden var kommen, om hvilken Lamaniten Samuel havde baaret

Bidnesbyrd, at Tegnet paa Guds Søns Fødsel skulle vise sig. Eftersom Tiden nærmede sig, tiltog Tegn og Mirakler blandt Folket, men de Onde og Vanstro, som vare paa Vagt for at fange dem, der troede Profeternes Ord, begyndte at udspredde den Ide, at Tiden var omme og Profetierne havde slaet Fejil. Ikke tilfredse med at bespotte og foragte dem, som fremdeles troede paa Forjattelsen om de to Dage og een Nat, da der ikke skulle blive noget Mørke, gik de endog saa vidt, at de bestemte en Dag, paa hvilken alle de, som troede paa Frelserens Komme, skulle dræbes, medmindre Tegnet blev givet forinden. Denne uhørte Ugudelighed gjorde Nephi meget sorgmodig; men i sin Sjæls Smerte paa kaldte han sin Gud i Himmelten i kraftig Bon paa sit truede Folks Begne. Den ganske Dag vedblev han at raabe stærkt til den Almægtige og til sidst kom Herrens Røst til ham, sigende: „Oploft dit Hoved og vær ved godt Mod, thi se Tiden er for Haanden og i denne Nat skal Tegnet gives, og i Morgen kommer jeg til Verden, for at vise Verden, at jeg vil opfylde alt det, jeg har ladet tale ved mine hellige Profeters Mund.“ Disse Ord blev opfyldt som de vare talede, thi da Solen gik ned om Aftenen blev der intet Mørke, men hele Natten igjennem var det ligesaa lyst som om Dagen, og da Solen stod op den følgende Morgen som sædvanligt, blev det ikke lydere end det havde været ved Midnatstide. En ny Stjerne viste sig ogsaa paa Himmelten. Da frydede de Trofaste sig; deres Hjarter vare fulde af Talsigelse, thi de vidste, at deres Forløper var født og at den store Frels-

ningsplan var paabegyndt i dens herligste Skifelse, da Gud, den store Jehova, nu havde paataget sig et kjødesligt Tabernakel. De Ugadelige derimod skælvede af Frygt, thi de forstode nu, hvor ugadelige de havde været samt at de vare Mordere i deres Hjarter, thi de havde havt til Hensigt at ville tage de Retfærdiges Liv, og i den Forstrækkelse, som Bevidstheden om deres beflagelige Stilling bragte dem, sank de til Jorden som om de havde været døde. Mange, som før havde foragtet Profeternes guddommelige Budskab, troede nu af deres ganske Hjerte, men Andre derimod begyndte under Satans Inspiration at bortsforklare det altsammen, saa snart de havde overvundet den Skæl, som Synet af det forjattede Tegn havde frembragt hos dem, og ved Hjælp af forskellige løgnagtige Rygter bestræbte de sig for at tilintetgøre det Gode, som var plantet i Manges Hjertes. Alter Andre begyndte at lære, at det ikke længere var nødvendigt at holde Mose Lov, hvilken Landom de hentede fra en falsk Udlæggelse af Skrifsterne. Nagtet disse Forsøg af den onde gif Nephī og Andre frem iblandt Folket og døbte Mange, og det lykkedes dem at oprette en fortværlig Fred i Landet.

Før tredive Aar have vi ingen tydelig Beretning om Nephis Virksomhed som en Guds Ejener, men disse tredive Aar udmarke sig ved mange Omvejlinger i Nephiternes nationale og religiøse Historie. I Løbet af de første sytten Aar efter Frelserens Fødsel vare de gradvis nedfunkne i Ugadelighed; Krig og Ødelæggelse plagede dem, indtil de i deres store Nød blevne bragte til Omvendelse. Men deres Omvendelse bragte ikke lige strax Besvielse fra jordiske Besværligheder, thi Gabianton-Røverne havde Overherredømmet i Landet, og det lykkedes først Nephiterne i Aaret 21 efter

Kristi Fødsel, ved en glimrende Sejr, at befri sig fra deres Undertrykkelse og Angræb. Derefter fulgte et kort Tidssrum med Fred og Lykke, ledsgaget af de tidlige Folger, nemlig Rigdom, Stolthed, Ugadelighed, Undertrykkelse og forstjellige Slags Laster, og det blev varre Aar for Aar indtil Aaret 29, og da var Folket endda ikke falden saa dybt som de senere gjorde. I Aaret efter, siger Beretningen, lagde de paa en uretfærdig og ulovlig Maade Haand paa Profeterne, som blevne sendte til dem, og dømte dem tildøde. De forfæstede Lovene, fyldte Landet med Oprør og Strid samt sogte at oprette et Monarki i Stedet for Republikken. Disse Kongeligsindeede formaaede imidlertid ikke at sætte deres Hensigter igennem, men det lykkedes dem at omstyrte Regjeringen. Folket delte sig derefter i forskellige Stammer og Partier, og hver Stammes regeredes af dens egne besynderlige Lov og Negler og hver havde sin egen Høvding. (Aar 31 efter Kristus.)

Paa denne Tid bliver Nephī paany omtalt i Historien. Han kommer nu atter frem som den højeste Guds Ejener og forkynder det evige Livs Ord med en saadan Kraft, at Ingen kunde undgaa at tro hans Ord, thi Engle betjente ham daglig. Hans Prebiken var Tro paa den Herre Jesus Kristus, Omvendelse og Dac til Syndernes Forladelse, og han udførte ligeledes mange kraftige Gjerninger; han udkastede Djævle og ureneander, helbrede de Syge og opreslte endog de Døde. Men formedest disse Tilkjendegivelser af Guds Godhed bleve de Ugadelige, i Stedet for at omvende sig, mere forhærdede, og kun faa lode sig overbevise om Sandheden. Desnaagter fortsatte Nephī sin Virksomhed, og efter tre Aars Forløb kunde han glæde sig over Gjenoprettelsen af Kirken blandt de Retfærdige, Præstedommet Organisations og Herrrens Hensigters Yverkstættelse. Men trods alt dette vedblev den største Del af Folket at vandre paa Syndens Vej; deres Ødelæggelsesdag var kommen.

(Forts.)

En Zionsceldstes Tanke.

Frit oversat fra Engelsk af A. J.

Mel.: Flow gently sweet Afton.

Væs sagte, I Storme fra iskolde Nord,
 Og gjør ingen Skade, hvor Israel bor;
 Naar vrede I far' over Bjærgenes Rand,
 Væs sagte i Utah, de Helliges Land.
 Du strenge Kong Vinter, saa kold og saa lang,
 Du iskronet Snedrist, som Vejen gjør trang,
 Naar stolt I regjere med Magt fjern og nær,
 Vær venlig i Utah, min' Kjære er der.

Du Fjende, med Fattigdom, Smerte og Nød,
 Stands ej ved min Bolig; Du Sygdom og Død
 Gaa hurtig forbi og kom aldrig til dem,
 Som jeg har forladt i mit elskede Hjem.
 Men salige Glæde og himmelske Fryd,
 Tag med Eder Sundhed og far gjennem Sky
 Til Hjemmet og spred i min Bolig den Fred,
 Som Sjælen opliver, om Sorg Intet veed.

Du trøstende Engel, saa mægtig og stærk,
 Naar tro Du forhætter dit Saligheds Vært
 Blandt prøvede Sjæle, o, hvil Dig i No
 En Stund, hvor min' Kjære saa ensom mi bo.
 Byd Frygt, Twil og Sorg at bortsly fra mit Hjem,
 Tør Taaren, som Tanke om mig falder frem,
 Og tal om den Tid, da den vandrende Ven
 Slal trykke til Hjærtet de Kjære igjen.

«The Bear Lake Democrat» er et nyt Blad, som udgives ugentlig af vore Brødre i Paris, Bear Lake Co., Idaho Territorium; det vil virke i Religionens og Politikens Interesser til Fordel for vort Folk i den sydlige Del af nævnte Territorium samt det nordlige Utah. Dets første Nummer, hvorf af Exp. er blevne os velvilligt tilsendt, udkom d. 23de Oktober. Vi ønske Bladet Fremgang og Lykke.

Indhold.

Holbaarskonferencen i Saltsjælden	65.	Konferencemøde	76.
Nedaktionsbemærkninger:		Almas Familie	78.
Forskriften i Zion	72.	En Zionsceldstes Tanke (Poesi) . . .	80.
Præs. A. Carringtons Hilsen	73.	Notits	80.
Korrespondance	74.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhmsen, Lorenzensgade 14, 1ste Sat.
 Trykt hos J. C. Bording i Kjøbenhavn.